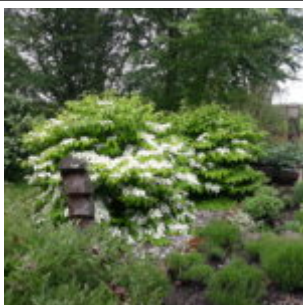

Krásně propršenej víkend! (Kdy to mohl člověk naposled říct,co?)

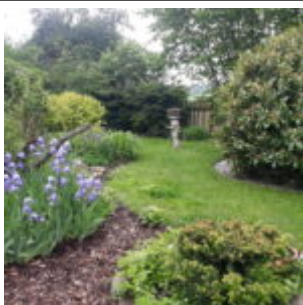
Protože jednak pršelo dloooooo -uuuu-hooooo, druhak pršelo tak akurát, že příroda stíhala pít a zelenat se:

Zelená se, zelená

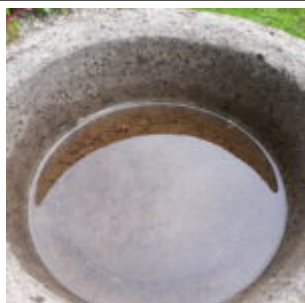

a kvete.....

...krásně kvete

Funglofka-ptačí koupelna*Tááklenc napršelo vodičky za jedno odpoledne!*

a třetjak se dycinky udělala přestávka, která šla využít. Ale i pršení se dalo využít. Vyrazili jsme si do Žatce na kávičku. Tentokrát bez ohaříků, ti se odebrali dobrovolně na pelišky s tím, že v dešti si radši schrupnou. Akorát, když jsme dorazili na náměstí, přestalo pršet a tak jsme si mohli vzít kávičku ze zahrádky na lavičku, kterou mi Brtník galantně utřel svým pozadím ☹️. V rámci mé soukromé akce s názvem “Nežer tak ty Boubeli, nebo budeš v....!” jsem si odřekla ten kardinálně vynikající kardinálskej řez a jen přes sklo vitríny uronila kroupu. Pak jsme se šli cournout dolů pod starý hradby a prošli pár starých uliček.

Cestou zpátky už zasejc pršálo, takže jsme se v lese na borůvčí, jak jsem plánovala minulý víkend, tentokrát nestavovali a jeli rovnou zpátky. Kde nás přepadla banda nadšenejch ohařů, který proudili prostorem tak mohutně, až to vypadalo, že máme doma početnou smečku. Protože ven se zrovna nemohlo, šli mi ohaři asistovat do kůchně při vaření. Uvařili jsme políftku, masovozeleninový koudele s rejží . Posléze, když dešť zrovna ustal, se vyrazilo do akce s názvem Strom. Vichřice vyvrátila u pole dospělý smrk, který tam už nějakou dobu ležel. A tak jsem se s majitelem pozemku, železnici, dohodla, že to zlikvidujeme. No..... výbornej nápad to byl ☹️☹️. Jsem člověk, co si většinu věcí představuje doslova jak Hurvajz válku.

A tak i tentokrát. Se šturmem a nadšením a ohaříkama po boku jsem, poté co jsem vypla sporák, vyrazila za Brtníkem, kterej už se činil s motorovkou. Jako já to nebudu moc natahovat, páč jsem ešče tetkon sedřená jak kůň. A to doslova. Protože jsem zjistila, jak makaj chudáci koně v lese. A můžu vám říct, že hrozně. Mým úkolem bylo přetransportovat odřezané větve uzoulinkou cestičkou mezi polem a naspem dolů k železnici, z místa vývratu k chalupě. Moje prvotní představa byla zcela jednoduchá. Přindu,

popadnu tak dvě, tři větve a jdeme s ohaříkama zpátky. Dovleču to k chalupě a mažu pro další. No. Jehehééé. Popadla jsem tři ty obří spodní větve a hekla. Hmm, no. Tak ale nejsem vořezávátka nějaký ne? To dám. Jooo, dala sem to, ale k chalupě jsem dorazila totál vyřízená a dodrápaná. A byla jsem ráda, že jsem si vzala píšťalku na krk, páč přivolávat Taliprdovou, která si kroužila v poli, tak bylo stonásobně jednodušší, než celá udejchaná zkoušet vyloudit nějaký smysluplný zvuk ústy. I takhle ta píšťalka docela mutovala ☹️. Rumoušek si tancoval vedle mě, zvědav, co je to za novou zábavu.

No, nebyla to úplně zábava, pro mě teda ne. Dovlekla jsem to na místo a naskládala za plot. A řekla si, že takhle teda to asi nepůjde, milej Hurvíнку. To na to budeme muset jít trochu jinak. A šla jsem štrachat do sklepa. Abych tam vyštrachala starou stopovačku, která teď slouží k přetahování a na jejímž jednom konci jest uvázaný látkovej uzlík. Neměla jsem čas se zdržovat odvazováním uzlíku, vzala to tak, jak jsem to vyhrabala a mazala zpátky za makajícím Brtníkem. Opět s ohařiskama po boku. No, po boku. S jedním ohaříkem po boku a s druhým jásavě kroužícím v poli. Ale - dobře reagujícím na tu píšťalku. Volat jsem se už nenamáhala, protože na ty pazvuky by myslím nereagoval žádný pes, natož Taliprtka.

Posléze byli ohaříci usazeni na okraji pole, dostali čekej a já, vybavená stopovačkou jsem popadla další tři obří větve. Svázala je jak dřevorubec klády v lese a místo statného valacha se zapřáhla sama. Dřina to byla neuvěřitelná, ale víte jak je to s tím líným, co se strhnul, že jo? ☹️ ☹️ Přece to nebudu tahat po jedné větvi!! Po cestě mě vždycky čekaly tři výživný momentíky. Jeden hnedle na začátku, kdy se úzká cestička otáčí kolem bývalýho drážního domku a narvat tam ty rozložitý větve a protáhnout je tamtudy, bylo vždycky utrpení. To by člověk nevěřil, jak se větve jedny nespolupracující dokážou zpěčovat. O kus dál je další překážka v cestě v podobě hlohu. Který taky vytváří zatačku a proti němu stojí torzo mojí oblíbený jablůňky. Byl to takovej malej - spíš jako malinkej, rozhodně ne vyšší než já - statečnej stromeček u cesty. Každý rok vyplodil tři, čtyři jablíčka, který byly lahůdkový. Měla jsem jí moc ráda. Loni ji Brtník navíc ošetřil, zatřel rány štěpařským voskem, aby..... se jí lépe dařilo. Ne, bohužel to ne,.....aby do příštího víkendu!!! jeden místní blb, který s rodinou obývá zrušený nádraží, za práci nevezme a kácí úplně všechno, co mu přijde pod ruku, aby měl čím zdarma topit, tuhle malinkatou statečnou jablůňku podříznul ☹️ ☹️ ☹️. To jako ani neviděl, že ten strom je ošetřenej?? Ani to ho nezastavilo? Bylo mi z toho dost smutno, měla jsem vztek a nejradši bych to jelito bezduchý zamordovala, nebo aspoň pracky nenechavý zpřerázela. Asi mi rozumíte.

No ale jablůňka je statečnější ještě víc, než jsem si myslela a má tam dva nový výhonky!!!! I proto jsem se snažila ty větve vždycky rvát směrem k tomu hlohu, abych jí neublížila. Pak následoval úsek, kdy jsem se musela rozdupat do plnejch, jak mašina táhnoucí náklad do kopce. Protože před tím, než tahle uzoulinká cestička vyústí do trochu širší cesty je sice mírný, ale stoupáníčko. Stoupáníčko po krapítek rozblácený a kolečkem rozježděný cestě a... opět v zatáčce. Kde navíc stojí hraniční kámen, o který se ty větve tak pěkně zadrhnou! Když předtím nestihnou sjet z náspu dolů, nebo se zachytit o šípek. Tady jsem vždycky po překonání útrapy zvoněla stát a dechala jak volek za pluhem v parným létě.

Tak vydejchat a táhneme dál.....

Kapličko mo...eh..je..eh milá,

já tě přes kapky potu v očích skorem neviděla ☐

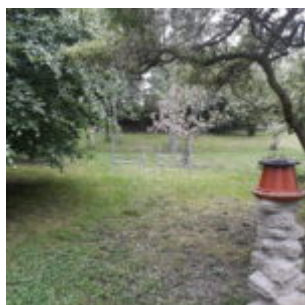
A přesně v tenhle moment vždycky Rumoušek naznal, že ten uzlík na konci stopovačky, co se mi plácá po hrudním košíku, se tam plácá proto, že se budeme přetahovat. ☐ ☐ Výbornej

nápad vám řeknu. Obzvláště, když jedete tak pátou rundu a máte pocit, že huž duši vypustíte. Ale byl radostnej.

Tak jsem enem hlasitějš vydechla, stáhla svůj tažnej postroj z unavených ramen a dali jsme si přetahovačku. Pak jsem mu i s radostí milej uzlík přenechala, ať se s nákladem táhne klidně sám. ☐☐ Zcela pochopitelně s tím nepohnul, ať s tím škubal, jak chtěl. Dotáhnout na úložiště jsem to musela sama. Pak jsem si šla dát pauzičku, páč jsem byla stržená jak péro v hodinách.

A pauzičky se dají využít různě. Já tu první využila k tomu, že si vyzkoušíme náš novej kávovárek a vytvoříme lahodnou kávičku. Povedlo se, juché. Budem si dopřávat! Kávu jako takovou máme v práci díky kolegovi fakt vymazlenou, takže jsem věděla do čeho chuťově jdeme. Teď ještě to nezkazit v procesu ruční výroby. Neboli vychytat, jak to umlít a pak taky jak moc to nahňoucat do toho pákovýho držáčku, aby byla káva dobrá. Pche! Můžem si otevřít na chalupě kavárnu! ☐

Další pauzička byla ovšem využita kynologicky. Aby ani ohařici nepřišli zkrátka. Nejdřív jsem vytáhla lítací talíře a ohařici lítali nadšeně po louce. S Tali se musí často hodně přemýšlet, aby s talířem někam neodešla a tentokrát se nám hezky dařilo udržet tempo a skončit přesně tak, jak bylo zapotřebí. Pak přišly na řadu překážky. A ! Tentokrát se nám tady velice dařilo. Velice! Neshodila ani jednou!! A tak jsem si nakonec lajsla to, co jsme provozovali s Rumíčkem. Skákání přes překážky vedle sebe.

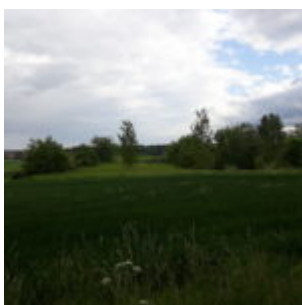
Skokovky a v popředí i naše fungl nový velkoobjemový, samodosejpací krmítko

a zde v celý svý kráse

Rumíček si tam skáče osmičky. Od Tali jsem tohle nemohla rozhodně chtít. Ale mohly jsme zkusit, ešivá pochopí, že přes jednu tam a přes druhou zpátky. Jo pochopila a ... neshodila. Ale... taky mi ukázala, že fakt opravdu vůbec neví, co činí!!! A to ani tetkon! Protože, když se na ty překážky podíváte pořádně, tak stojí kousek od sebe a je mezi nima mezera. A když Tali tak skákala tuhle "sekvenci" dvou překážek vedle sebe asi potřetí, tak přeskočila sice krásně tam, ale zpátky "PŘESKOČILA" mezi překážkami. Tam kde nic k přeskočení vůbec není ☹ . A měla radost, jak dobře to udála ☹ . To je prostě Tali, no. S tím asi nic udělat nejde ☹ ☹ .

No a svážením dřeva, pitím kávičky, pozorování deště a skákáním přes překážky jsme strávili celou sobotu a neděli. My s Brtníkem jsme si užívali to, že fakt nádherně prší. Tak jak už dlouho ne. A nikdo mi nebude vylouvat, že to není díky tomu, že jsme teď na chvíli přestali přírodu tolik trápit. Že třeba na to může mít vliv to, že neprouděj letadla sem a tam. Mimochodem víte to, že různé aerolinky mají nakoupený "licence", který se musí musí prolítat, a aby o ně nepřišly, nutí je to létat klidně jen s prázdnějma letadlami??????? Chápete to, co to je za prasárnu?? Prostě se zbytečně lítá sem a tam a zahnojuje se o to víc planeta, vzduch, narušuje se přirozený proudění atd. Tohle není informace "jedna paní povídala", tohle je přímo z letiště. Musím říct, že z toho se mi hodně zvedá tlak, a nevěřím, že se teď něco změní, bohužel. My lidi jsme nepoučitelný. Ale teď, teď se fakt příroda radovala.

Naše nádherně zelená louka

Krásná lípka

Statnej jilm

a stejně statnej dub

A my taky, protože se nám podařilo dílo skorem dokončit. Brtník rozřezal a převezil celej ten obří kmen a já stihla přetahat valnou většinu větví. Navíc tak, že by nikdo nepoznal, že se tady intenzivně pracovalo.

Cestička k domovu, známě se vine...

Pan Karel Václav Rais určitě promine, že jsem si tu jeho krásnou básničku značně zparafrázovala ☐

Cestička k domovu

známě se vine -

hezčí je, krásnější

než šécky jiné.

Špalky a větví závěje

co smůlu roní,

tahala jsem teď neustále po ní.

A kdybych ve světě

bůhvíkam zašla,

tu cestu k domovu

už i poslepu bych našla.

A kdyby ve světě žena nějaká

větší sílu než já mívala,

na téhle cestičce

těžko by si teď o víkendu zpívala.

Páč to prostě bylo ukrutnýý, takže by jí došel vbrzku dech. Ale já sem hrdobec, že jsem to dokázala odtahat. ☐ ☐